

சுவாமி விபுலாநந்தரின் தமிழ் இலக்கணச் சிந்தனைகள்

செந்தமிழ்ப் பேரொளி பேராசிரியர் பாலசுந்தரம் இளையதம்பி

(Professor Balasuntharam Elayathamby)

தலைவர், தமிழ் மொழியியல் துறை,
தென்னாசிய நுண்கலைக் கற்கை மையம்,
அண்ணாமலை, கனடா.

மொழியின் இலக்கணம் என்பது மொழியின் எழுத்து-சொல்-பொருள் என்பனவற்றிலே தவறுகள் ஏற்படாமற் பேணுவதற்குரிய மரபுவழிப்பட்ட ஓர் அரிய கட்டமைப்பாகும். மொழியின் இலக்கண விதிகளை மீறுவது அம்மொழியை இழிவுபடுத்தும் செயலாகும். “ஒவ்வொரு மொழிக்கும் சிற்சில சிறப்பியல்புகளுள். அவை தம்மை மாறுபடாது பாதுகாத்தல் ஆன்றோர்க்கியல்பு. மொழி முதலிலும் இறுதியிலும் நிறற்றுகுரியது இவையாமெனவும் இன்ன இன்ன எழுத்துக்களின் முன்னர் இன்ன இன்ன எழுத்துக்கள் மயங்காவெனவும் இலக்கண நூலாசிரியர் வகுத்துக் காட்டியிருக்கின்றனர். “அவற்றின் அத்தகு இலக்கண விதிகளுக்கு இயைவாகச் சொற்களையாக்கிக் கொள்ளுதல் முறையாகும்.” எனச் சுவாமிகள் குறிப்பிடுவது மொழிப் பேணல் என்ற வகையில் அமைகிறது.

எழுத்துமொழியில் மிகு கட்டமைப்புக்கொண்ட தொன்மை வாய்ந்த தமிழ்மொழி செம்மொழியாகப் போற்றப்பட்டுவருகிறது. ஒருமொழியின் இலக்கியமும் இலக்கணமும் இருகண்களென மதிப்பிடத்தக்கவை. தமிழ்மொழியின் தொன்மையான இலக்கண நூலாகத் தொல்காப்பியம், அதனைத் தொடர்ந்து வீரசோழியம், நன்னூல், ஆறுமுகநாவலரின் இலக்கணச் சுருக்கம் வரை காலத்திற்குக் காலம் தமிழில் இலக்கண நூல்கள் தோன்றி தமிழ்மொழியை நெறிப்படுத்தி வளர்த்து வந்துள்ளன. ஈழத்தில் தமிழ்மொழியையும் சைவத்தையும் பேணி வளர்த்த ஆறுமுகநாவலர் எழுதிய இலக்கணச் சுருக்கத்தையும் ஈண்டு கருத்திற்கொள்ள வேண்டும். நாவலருக்குப் பின்னர் ஈழத்திற் கல்வி, சமூகம் தமிழ்மொழி ஆகிய துறைகளிலே பெருந்தொண்டாற்றிய முத்தமிழ் வித்தகர் சுவாமி விபுலாநந்தர் தமிழ் இலக்கணத்துறையில் ஆற்றிய பணிகள்பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறுவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

தமிழ் இலக்கணம் எழுத்து - சொல் - பொருள் என மூவகை இலக்கணங்களைக் கொண்டதாகும். சொற்கள் புதிதாக உருவாக்கப்படும் போதோ பயன்பாட்டில் உள்ள

சொற்களை எழுதும் போதோ சொல்லின் முதலில் வரும் எழுத்துக்கள் எவை? இறுதியில் வரக்கூடாத எழுத்துக்கள் எவை என்ற விதிகளைத் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் வரையறுத்துக் கூறியுள்ளன. அந்த இலக்கண விதிகளைச் சுவாமிகள் மிகவும் உன்னிப்பாகக் கடைப்பிடித்தவராவார். எடுத்துக்காட்டாக, ரசம் , இரசம்; ரோமம், உரோமம்; யந்திரம், இயந்திரம் லட்சுமணன் , இலட்சுமணன் என வரும் சொற்களைக் குறிப்பிடலாம்.

“மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை

மரபுவழிப்பட்ட சொல்லி னான”

(தொல்.பொருள்:636)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவுக்கமைவாகவே இலக்கியம் தோன்ற வேண்டும் என்ற கோட்பாடுடைய சுவாமிகள் தான் இயற்றிய செய்யுள் இலக்கியங்களை மரபுவழி இலக்கியங்களாகவே படைத்துள்ளார். அவருடைய எழுத்துநடையும் மரபுவழிப்பட்ட செந்தமிழ் மொழி நடையிலேயே அமைந்திருந்தது. சுவாமிகள் எழுதிய கட்டுரைகள், நூல்கள் என்பனவற்றிற் கையாளப்பட்ட உரைநடையானது கற்றோரை நோக்கிய செந்தமிழ் நடையிலேயே அமைந்துள்ளன. அதற்கு முதற்காரணியாக அமைந்தவை அவர் எடுத்தக்கூறும் பொருளும், அவருடைய கல்விநிலையும் அவர் அறிந்த கல்வியாளரும் எனலாம்.

“பிறநாட்டு நல்லறிஞ் சாத்திரங்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தல் வேண்டும்” எனப் பாரதியார் கூறியதற்கமைவாக சுவாமிகள் மொழிபெயர்ப்புப் பற்றிக் கூறும்போதும் அதற்கெனத் தானும் ஒரு கோட்பாட்டுடன் செயற்பட்டுள்ளமையை அவரது எழுத்துப் புலப்படுத்துகிறது:

“ஒரு மொழியிலுள்ள நூலினை மற்றொரு மொழியிற் பெயர்த்து எழுதுமிடத்து முதலாற் பொருள், நடை, இயல்பு முதலியவற்றை மாறுபடவிடாது மொழி பெயர்ப்பு நூலினுள்ளும் காட்டுதல் வேண்டும். விஞ்ஞான நூல் உண்மை நிச்சயிக்கிற அளவை நூல்

ஆதலால் மொழிபெயர்ப்பு நூலுந் திரிபில்லாத பொருளினதாக முதனுற் கருத்தோடு மாறுகொள்ளாததாக இருத்தல் வேண்டும்” - என்றார்.

மேலும் கலைச்சொல்லாக்கம் செய்யும் போது சொற்கள் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் பொருள் பொதிந்தனவாகவும் அமைவதோடு, அவை தமிழோடு தமிழாய்க் கலக்கும் இயல்பினவாக இருத்தல் வேண்டும் எனவும் குறிப்பிட்டுத் தானும் அவ்வாறே செயற்பட்டார்.

சுவாமிகளின் தமிழிலக்கணப் புலமைக்குச் சிறந்த சான்றாக அமைவது அவர் 1941ஆண்டு **செந்தமிழ்** ஆய்விதழ் தொகுதி-38இல் எழுதிய “சோழமண்டலத்துத் தமிழும் ஈழமண்டலத்துத் தமிழும்” என்ற கட்டுரையாகும். நவீன இலக்கியங்களாகிய சிறுகதை, நாவல், நாடகம் ஆகினவற்றிற் பேச்சுமொழி (கொடுத்தமிழ்) இடம்பெறுதல் அவ்விதக்கியங்களுக்கு உயிர்ப்பு அளிப்பதாகும். செந்தமிழ், கொடுத்தமிழ் (பேச்சுத்தமிழ்) என்ற இருநிலைப்பட்ட மொழிநடைகளை இலக்கியத்திற் கையாளும் போது பின்பற்ற வேண்டிய நடைமுறையைச் சான்றுகளுடன் நன்கு விளக்கியிருத்தல் பயன் செறிந்ததாகும். அவ்வாறு கையாளப்படும் பேச்சுவழக்குச் சொற்களின் அமைதியையும் விளக்கியிருத்தல் நவீன சமூக-மொழியியல் (Socio-linguistics) அறிவு சார்ந்தது என்பதையும் கருத்திற்கொள்ள வேண்டும்.

பேச்சுமொழி, எழுத்துத் தொகையிலும், மாத்திரையளவிலும் சுருங்கி ஒலிப்பதைப் பின்வருமாறு சான்றுகளுடன் தருகிறார்: உ-ம்: தேவையில்லை - தேவல், நிரம்ப - ரொம்ப, வாருங்கள் - வாங்க, கேட்கிறார் - கேக்கிறார், ஏன்அடா - ஏண்டா, போய்விடுங்கள் - போங்க, ஆண்பிள்ளை - ஆம்பிள, வாழைப்பழம் - வாளைப்பளம், நெல் - நெல்லு, வீ - ஊடு, எங்களுடைய - எங்கட, ஒன்று - ஒண்டு, உங்கள் அப்பா - கொப்பர் மகன் - மோன், மகள் - மோள் முதலான எடுத்துக்காட்டுக்களில் எவ்வாறான இலக்கண மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன என்பதும் இத்தகைய மொழிமாற்றங்கள் இடவேறுபாட்டாலும் குழு வேறுபாட்டாலும் கொடுத்தமிழ் விகற்பங்கள் ஏற்படுவது வழக்கமாகும். இத்தகு நுண்ணிய விளக்கங்கள் சுவாமியின் மொழிஇலக்கண ஆளுமையையும் சமூக மொழியியல் (Social Linguistics) நோக்கையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. கல்வியாளர்களும் படைப்பாளிகளும் செந்தமிழ், கொடுத்தமிழ் என்பவற்றை எவ்வாறு எவ்வித ஆக்கங்களிற் பயன்டுத்த வேண்டும் என்பதையும் அறிவு நூல்கள் செந்தமிழ் மொழியிலேயே ஆக்கப்பட வேண்டுமென்பது முடிபாகின்றது என்ற சுவாமிகளின் விளக்கமும் நோக்கத்தக்கது.

மொழித்தூய்மை பேணப்பட வேண்டுமாயின் பிறமொழிக்கலப்பு தவிர்க்கப்பட வேண்டும். பிறமொழிச் சொற்களைத் தேவை ஏற்படின் கையாள்வதில் தவறில்லை என்ற கோட்பாடுடன் சுவாமிகள் செயற்பட்டார். அதற்கு அவர் விளக்கமும் தந்துள்ளார். பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழில் வழங்குமிடத்து அவை தம்மை எவ்வாறு தமிழாக்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதைக் குறித்துச் சில குறிப்புக்களும் தந்துள்ளார்: ஒவ்வொரு மொழிக்கும் சிறுசில சிறப்பியல்புகளுள். அவைதம்மை மாறுபடாது பாதுகாத்தல் ஆன்றோர்க்கியல்பு. (கவிதை ஆக்கத்தின் போது) யாப்பிற் கூறிய காசு, நாள், மலர், பிறப்பு என்னும் நால்வகை வாய்பாடும் பின்பற்றப்பட வேண்டும். ஓரெழுத்து ஒருமொழியும் ஈரெழுத்து தொரு மொழியும் இரண்டிறந் திசைப்பன அனைத்தும் தொடர்மொழியேயாம். அவைதாம் ஈரசை கொண்டும், மூவசை புணர்ந்தும் சீரிசைந்திறுவன. ஈரசை மொழிகளே பெருவரவின. மூவசையின் மிக்க மொழிகள் தமிழிற் பயில்வதில்லை. மொழி முதலிலும் இறுதியிலும் நின்றற்குரிய எழுத்து இவையாமெனவும், இன்ன இன்ன எழுத்துக்களின் முன்னர் இன்ன இன்ன எழுத்துக்கள் மயங்கலாமெனவும் இலக்கண நூலாசிரியர்கள் எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றனர். அவர் ஆராய்ந்தறிந்த விதிகளுக்குச் சொற்களை ஆக்கிக் கொள்ளுதல் முறையாகும். உயிருள்ள மொழியானது பிறமொழித் தொடர்புகொண்டு தனக்குரிய சொற்களஞ்சியத்தைப் பெருக்கிக்கொள்ள வேண்டும். வினையெஞ்சு கிளவி, பெயரெஞ்சு கிளவி, தொகைமொழி, தொடர்மொழி என்றின்னவற்றிற்கு இலக்கண நூலாசிரியர் கூறிய வரம்பினைக் கடைப்பிடிப்பது எவ்வாற்றானும் இன்றியமையாததேயாம். எழுத்திலக்கணம், சொல்லிலக்கணம் ஆகியனபற்றிய முழுமையான விதிமுறைகளைக் கூறும் இவ்விளக்கம் சுவாமி விபுலாநந்தரின் இலக்கண ஆளுமையைக் குறிப்பதாகும்.

சுவாமிகள், “இலக்கியம் கற்பித்தல்” என்ற கட்டுரையில் மாணவர்கள் எளிதில் **இலக்கணம் கற்றுக் கொள்ளும்** வகையில் பாடத்திட்டங்களும் பயிற்சி நூல்களும் எவ்வாறமைய வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகிறார்: “இலக்கணப் பிரமாணங்கட்கமைய உயர்தனிச் செம்மொழியைப் பயில்வதே பரம்பரையான முறை என்றும் சொல்லிலக்கணம், சொற்புணரிலக்கணம் என்பனவற்றின் விதிமுறைகளைப் பிரயோகித்து அறியும் பொருட்டு மொழிபெயர்ப்புக்கள் அப்பியாசங்களாக உதவுகின்றன என்றும் வேற்றுமை உருபுகளைப்பற்றியும் வினைப் பாகுபாடுகளைப் பற்றியும் மாணவர் நன்கு பயிற்சி பெறுவதற்குத் தகுந்த அப்பியாசங்கள் கொடுக்கப்பட வேண்டும்” என்றும் அறிவுரை கூறியுள்ளார்.

சேர் நிச்சார்ட் பேஜட் என்ற மொழியியலாளர் உலகமொழிகளிலே பொதுவாக உள்ள ல, ம, ன என்னும்

மெய்எழுத்துக்கள் இயக்கத்தைக் குறிப்பன என்பதை விளக்கினார். அதனை அடிப்படையாகக்கொண்டு, சுவாமிகள் தமிழ்ப்பொழில் (துணர்16, மலர் 5, 1940) என்ற இதழில் எழுதிய “லகர எழுத்து” என்ற கட்டுரையில், “நமது மொழியில் ‘ல்’ எழுத்தானது ஒல்கியும் ஒசிந்தும் இயங்குகின்ற இயக்கத்தினையும் அவ்வியக்கங் காரணமாகப் பிறந்த ஒலிக்குறிப்பினையும் மென்னீர்மையும் மலர்ச்சியும் இயைந்த பல்வேறு பொருள்களையும் குறித்து நிற்குமென்பது ஆன்றோர் வழக்கினால் அறியக்கிடக்கிறது. இயல்பாகவே நல்லிசைச் செய்யுளுக்கு நிலைக்களமாகி நின்ற நமது மொழியில் இயற்கை வளத்தினைக் குறிக்கும் பல சொற்கள் லகர எழுத்துப் பயின்றுநின்றன.... ஒற்று இடையிடுதலின்றித் தனிநெட்டெழுத்தின் பின்வரும் சகரமும் மொழிமுதலில் நிற்கும் சகரமும் மென்னீர்மையாகிய இயக்கத்தினையும் அழகோடு இயைந்த தூய்மையையும் குறிப்பனவாகும்” என்பதை, “மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்...” என்ற தேவாரத்தை எடுத்துக்காட்டி சுவாமி விளக்கியுள்ளார். பக்திச் சுவையின் மென்னீர்மையாகிய இயக்கத்தினை லகரவெழுத்துத் தந்து நின்றலை “வெள்ளைநிற மல்லிகையோ வேறெந்த மாமலரோ...” எனத் தொடங்கும் தனது பாடலிலும் பயின்று வந்துள்ளமையை விளக்கிக்காட்டி, கவிதையாளர்கள் தம் சொல்லாட்சியில் ஒலிநயம் செறிந்த எழுத்தமைதிகொண்ட சொற்களைக் கையாண்டு தம்கவிதைகளுக்கு உயிருட்ட வேண்டுமெனச் சுவாமிகள் நெறிப்படுத்துகின்றார்.

ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்பே சுவாமிகளிடம் xggg y; , yffz r; rj i d (Comparative Grammatical thought) இருந்தமை வியப்பைத் தருகின்றது. யவனமொழி எழுத்துக்களின் வடிவம் தமிழ் எழுத்துக்களோடும் கிரந்த லிபியிலுள்ள எழுத்துக்களோடும் தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகிறது. தொல்காப்பியர் காலத்து வட்டெழுத்தே தமிழரது தொன்மையான எழுத்தென்கிறார். இதுவே யவன எழுத்துக்கும் தமிழ் எழுத்துக்கும் உருவ ஒற்றுமை அளிக்கிறது என்றார். இந்த ஒப்புமைபற்றிச் சுவாமிகள் பின்வருமாறு கூறுவது நோக்கத்தக்கது:

“யவனமொழியின் நெடுங்கணக்கு இருபத்து நான்கு எழுத்துக்களைக் கொண்டது. உயிரெழுத்து ஏழு, மெய்யெழுத்துப் பதினேழு. சந்தியக்கரங்கள் பலவுளவாயினும் அவை ஈரெழுத்துக்கூடிய வரிவடிவினவாதலின் தனியெழுத்தென ஆராய்தல் வேண்டா. மெய்யெழுத்துப் பதினேழினுள் தமிழ் மொழிக்கும் யவனபுரமொழிக்கும் ஒலியுருவத்தாற் பொது

வெழுத்தாவன ப, க, த, ல, ம, ந, ர, ச என்னும் எட்டுமாம். இருமொழிக்கும் பொதுவாகிய இவ்வெட்டு மெய்களும் ஒத்தவடிவினவாக இருக்கின்றன. உயிரெழுத்துக்களுள் ஏகார ஓகாரங்கள் ஒத்த வடிவின. ஏகார ஓகாரங்கள் வேறுபட்ட வடிவின. யவனமொழி இகர உகரங்கள் பழந்தமிழ் யகர வகரங்களை நிகர்த்தன. யவனபுரத்தார் யகர வகர ஒலியுருவை முறையே இகர உகரங்களாற் குறியீடு செய்வாராதலினால் இவையும் ஒப்புடையனவாம்....”

இவ்வாறு தொடர்ந்து சுவாமிகள் தனது இலக்கணம் பற்றிய சிந்தனைகளை ஒப்பியல் அடிப்படையிலும் கூறியிருப்பது நவீன ஒப்பியல்-மொழியியல் ஆய்வுக்கு (Modern Comparative Linguistics) வழிகாட்டுவதாகும்.

துணை நூல்கள்:

1. அருள் செல்வநாயகம்., விபுலாநந்த இலக்கியம், திருவருள் வெளியீடு, ஆதவன் அச்சகம், மட்டக்களப்பு, 2008.
2. இளையதம்பி பாலசுந்தரம்., சுவாமி விபுலாநந்தர் பற்றிய ஆய்வுக் களஞ்சியம், வணசிங்கா பதிப்பகம், மட்டக்களப்பு, 2025. (அச்சில்)
3. இளையதம்பி பாலசுந்தரம், விபுலாநந்தம்-தமிழின் மேம்பாடு நோக்கிய சிந்தனைகள், இரண்டாம் பதிப்பு, சுவாமி விபுலாநந்தர் தமிழ் ஆய்வு மையம், கனடா, ஏ பாஸ்ட் பிரின்ட், கனடா. 1924.
4. சுவாமி விபுலாநந்தர் பன்முகப் பார்வை, (தொகுப்பு: பேராசிரியர் செ. யோகராசா, க. குமரன், அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம், இலங்கை, 2015.
5. சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஆக்கங்கள். தொகுதி-3, கல்வி பண்பாட்டலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு, வடக்கு-கிழக்கு மாகாணம், மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச்சபை, திருகோணமலை, 1997.
6. சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஆக்கங்கள். தொகுதி-2, சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச்சபை, மட்டக்களப்பு, 1995.

